

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 314

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 aprilie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 46 din 16 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 ¹ din Codul penal din 1969.....	2-5
Decizia nr. 76 din 23 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865.....	5-7
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
301. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2016 al Companiei Naționale „Romtehnica” — S.A., aflată în coordonarea Ministerului Apărării Naționale.....	8-10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
93. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea licenței de concesiune pentru explorare a resurselor de ape geotermale din perimetrul Șimleu Sud, județul Sălaj	10
1.193. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea normelor tehnice de aplicare a măsurilor tranzitorii referitoare la solicitarea, emiterea și monitorizarea utilizării deciziilor privind informațiile tarifare obligatorii în România	11-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 46**

din 16 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253¹ din Codul penal din 1969

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253¹ din Codul penal din 1969, excepție ridicată de Oltea Șerban-Pârâu în Dosarul nr. 65.643/299/2014 al Judecătoria Sectorului 1 București, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 872 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa autoarei excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se arată că art. 145 din Codul penal din 1969 definea noțiunea de „public”, iar printre entitățile pe care această normă le enumera, ca făcând parte din această categorie, se regăseau, inclusiv, cele de interes public, iar art. 147 din același cod definea noțiunea de „funcționar public”. Totodată, art. 1 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune prevede că Societatea Română de Radiodifuziune este un serviciu public autonom, de interes național. Se susține că, din coroborarea dispozițiilor legale anterior referite, rezultă, cu certitudine, împrejurarea că o persoană care își desfășoară activitatea în cadrul unei instituții cum este Radiodifuziunea Română este funcționar public în sensul legii penale, așa cum această sintagmă este definită prin art. 145 și 147 din Codul penal din 1969, dispoziții care acum se regăsesc în art. 175 din Codul penal în vigoare. Se arată că, din perspectiva anterior invocată, textul criticat nu este lipsit de claritate, precizie și previzibilitate. Se susține că excepția este neîntemeiată și sub aspectul criticii referitoare la lipsa prevederii în cuprinsul dispozițiilor art. 253¹ din Codul penal din 1969 a urmării faptelor incriminate. Se arată că legiuitorul a reglementat prin textul criticat o infracțiune de pericol social concret, arătând că este necesară vizarea sau obținerea de către făptuitor a unui folos material, care nu echivalează cu un prejudiciu, întrucât scopul incriminării este acela al protejării exercitării atribuțiilor de serviciu prin asigurarea respectării principiilor integrității și transparenței.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 17 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 65.643/299/2014, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 253¹ din Codul penal din 1969**, excepție ridicată de Oltea Șerban Pârâu, într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției inculpatei sub aspectul săvârșirii infracțiunii de conflict de interese.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că sintagma „funcționar public” din cuprinsul prevederilor art. 253¹ din Codul penal din 1969 este lipsită de precizie, claritate și previzibilitate, întrucât aceasta este susceptibilă de interpretări diferite din perspectiva art. 145 și 147 din Codul penal din 1969, a art. 2 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și a dispozițiilor Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, care prevăd la art. 1 că *„Se înființează Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune, ca servicii publice autonome de interes național, independente editorial, prin reorganizarea Radioteleviziunii Române”*. Se arată că, în fapt, autoarea excepției, în calitate de redactor-șef la postul Radio România Cultural, respectiv de director artistic — Direcția formații muzicale din Societatea Română de Radiodifuziune, a încheiat un număr de 63 de contracte de cesiune de drepturi de autor cu soțul său, fapte prin care acesta din urmă a obținut un folos patrimonial. Se susține că din interpretarea dispozițiilor legale mai sus referite nu reiese faptul că, prin funcția deținută în momentul săvârșirii faptelor arătate, autoarea avea calitatea de funcționar public în sensul Legii nr. 188/1999, or, sfera noțiunii de „funcționar public” în sensul prevederilor art. 147 din Codul penal din 1969 nu poate fi mai largă decât cea a noțiunii de „funcționar public” din dreptul administrativ. De asemenea se arată că dispozițiile art. 1 din Legea nr. 41/1994 sunt dispoziții extrapenale, caracterizate prin ambiguitate, ceea ce nu i-a permis autoarei să deducă faptul că se încadrează în rândul funcționarilor publici în sensul legii administrative și, cu atât mai puțin, că ar putea fi încadrată în categoria funcționarilor publici în sensul legii penale, astfel încât să știe că faptele săvârșite constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunii de conflict de interese. Se susține că, în aceste condiții, dispozițiile art. 253¹ din Codul penal din 1969 încalcă prezumția de nevinovăție a autoarei excepției de neconstituționalitate și dreptul la apărare al acesteia, prevăzute la art. 23 alin. (11) și art. 24 alin. (1) din Constituție, contravenind, totodată, dreptului la un proces echitabil, prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție.

6. **Judecătoria Sectorului 1 București** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că prevederile art. 253¹ din Codul penal din 1969 nu contravin art. 1 alin. (5) din Constituție și că, dimpotrivă, norma constituțională invocată obligă la respectarea Constituției și a

legilor, prin urmare și a dispozițiilor Codului penal. Se arată că incriminarea faptelor de conflict de interese nu îi restrânge inculpatei dreptul de a beneficia de o procedură de judecată în care acesteia să îi fie respectat dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. Se mai susține că textul criticat nu încalcă prezumția de nevinovăție, prevăzută la art. 23 alin. (11) din Constituție. În ceea ce privește noțiunea de „funcționar public”, se arată că aceasta a fost definită la art. 147 din Codul penal din 1969.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Avocatul Poporului** arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253¹ din Codul penal din 1969 este neîntemeiată. Se susține că textul criticat întrunește cerințele de claritate, precizie și previzibilitate specifice legii penale, nefiind contrare prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție referitoare la statul român. Se subliniază faptul că dispozițiile art. 147 din Codul penal din 1969 definesc noțiunea de „funcționar public” în sensul legii penale și că normele legale în vigoare trebuie interpretate sistematic, prin raportare la întregul ansamblu normativ din care fac parte. Se arată că textul criticat nu contravine prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât dreptul la un proces echitabil are în vedere norme de procedură și nu de drept substanțial. Se susține, totodată, că dispozițiile art. 253¹ din Codul penal din 1969 nu încalcă prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție, în cauză neexistând o hotărâre judecătorească definitivă.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 253¹ din Codul penal din 1969, care au următorul cuprins: *„Fapta funcționarului public care, în exercițiul atribuțiilor de serviciu, îndeplinește un act ori participă la luarea unei decizii prin care s-a realizat, direct sau indirect, un folos material pentru sine, soțul său, o rudă ori un afin până la gradul II inclusiv, sau pentru o altă persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale ori de muncă în ultimii 5 ani sau din partea căreia a beneficiat ori beneficiază de servicii sau foloase de orice natură, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea dreptului de a ocupa o funcție publică pe durata maximă.”*

12. Se susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la statul român, art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție și art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în motivarea acesteia se susține, în esență, că sintagma *„funcționar public”*, din cuprinsul prevederilor art. 253¹

din Codul penal din 1969, este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, întrucât aceasta este susceptibilă de interpretări diferite din perspectiva art. 145 și 147 din Codul penal din 1969, a art. 2 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, și a dispozițiilor Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 27 decembrie 1999, care prevăd la art. 1 că *„Se înființează Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune, ca servicii publice autonome de interes național, independente editorial, prin reorganizarea Radioteleviziunii Române”*. Se mai susține că din interpretarea dispozițiilor legale mai sus referite nu reiese faptul că prin funcția deținută în momentul săvârșirii faptelor arătate autoarea avea calitatea de funcționar public în sensul Legii nr. 188/1999, or, sfera noțiunii de „funcționar public” în sensul prevederilor art. 147 din Codul penal din 1969 nu poate fi mai largă decât cea a noțiunii de „funcționar public” din dreptul administrativ.

14. Curtea reține că, referitor la critica de neconstituționalitate formulată de autoarea excepției, prin Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, a reținut că dispozițiile Codului penal din 1969 definesc în Partea generală, titlul VIII — *„Înțelesul unor termeni sau expresii în legea penală”*, noțiunile juridice de *„public”*, respectiv *„funcționar public și funcționar”*. Astfel, potrivit art. 145, *„Prin termenul «public» se înțelege tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public”*. Dispozițiile art. 147 din Codul penal din 1969 prevăd că *„(1) Prin «funcționar public» se înțelege orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145. (2) Prin «funcționar» se înțelege persoana menționată în alin. 1, precum și orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât cele prevăzute în acel alineat.”* Din coroborarea celor două articole ale Codului penal rezultă că „funcționar public” este acea persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei autorități publice, instituții publice sau al unei instituții sau altei persoane juridice de interes public.

15. Curtea a constatat că semnificația noțiunii de „funcționar public” din dreptul penal nu este echivalentă cu cea de „funcționar” din dreptul administrativ și că, așa cum s-a arătat și în literatura juridică, potrivit legii penale, noțiunile de *„funcționar public”* și de *„funcționar”* au un înțeles mai larg decât acela din dreptul administrativ, datorită atât caracterului relațiilor sociale apărute prin incriminarea unor fapte socialmente periculoase, cât și faptului că exigențele de apărare a avutului și de promovare a intereselor colectivității impun o cât mai bună ocrotire prin mijloacele dreptului penal. De asemenea, Curtea a reținut că, în legea penală, funcționarul este definit exclusiv după criteriul funcției pe care o deține sau, cu alte cuvinte, dacă își exercită activitatea în serviciul unei unități determinate prin legea penală, supus unui anumit statut și regim juridic. Potrivit art. 2 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *„funcționarul public este persoana numită, în condițiile*

legii, într-o funcție publică”, iar, potrivit art. 2 alin. (1) din aceeași lege, „funcția publică reprezintă ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală, administrația publică locală și autoritățile administrative autonome.”

16. Totodată, Curtea a constatat, cu privire la noțiunile juridice în discuție, că o reglementare similară se regăsește și în cuprinsul noului Cod penal, care definește în Partea generală, titlul X — „Înțelesul unor termeni sau expresii în legea penală”, la art. 175, noțiunea de „funcționar public” în sensul legii penale, cu un conținut diferit de cel al noțiunii de „funcționar public” în sensul legii administrative.

17. Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că definirea noțiunilor de „funcționar public” și „funcționar” prezintă importanță sub aspectul faptului că, în cazul anumitor infracțiuni, reglementate în cuprinsul Codului penal din 1969, norma de incriminare cere calitatea obligatorie de „funcționar public” sau „funcționar” a autorului infracțiunii. Astfel, cu titlu de exemplu, s-a arătat că dispozițiile Codul penal din 1969 prevăd în Partea specială, titlul VI, capitolul I — *Infracțiunile de serviciu sau în legătură cu serviciul*. În plus, s-a reținut că aceeași calitate de funcționar public/funcționar, ca subiect activ al infracțiunii, este cerută și în cazul altor infracțiuni prevăzute în Codul penal din 1969, cum ar fi delapidarea, prevăzută de art. 215¹ din acest cod (titlul III — *Infracțiuni contra patrimoniului*), omisiunea sesizării organelor judiciare, prevăzută de art. 263 din Codul penal din 1969 (titlul VI, capitolul II — *Infracțiuni care împiedică desfășurarea justiției*), sau falsul intelectual, prevăzută de art. 289 din codul anterior referit (titlul VII, capitolul III — *Falsul în înscrieri*). S-a arătat, totodată, că Noul Cod penal prevede în partea specială, titlul V (capitolele I și II) — *Infracțiunile de corupție și de serviciu*.

18. Curtea constată că, cu privire la o critică de neconstituționalitate similară, având ca obiect dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 26 din 3 decembrie 2014, prin Decizia nr. 717 din 29 octombrie 2015, nepublicată*) în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, a reținut că încadrarea medicilor în categoria funcționarilor publici, prevăzuți la art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal, prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, în condițiile în care, conform prevederilor art. 381 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, aceștia nu sunt funcționari publici în sensul legii administrative, nu este de natură a încălca cerințele de claritate, precizie și previzibilitate a legii și, prin urmare, dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție referitoare la calitatea legii.

19. Având în vedere argumentele anterior arătate, Curtea constată că simpla nesuprapunere a sferei noțiunii de „funcționar public” sau „funcționar”, în sensul legii penale, respectiv al prevederilor art. 147 din Codul penal din 1969, cu sfera noțiunii de „funcționar public” în sensul legii administrative nu este de natură a încălca dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție referitoare la calitatea legii, această lipsă de suprapunere datorându-se particularităților și importanței relațiilor sociale care se formează în legătură cu exercitarea atribuțiilor specifice funcțiilor publice și care sunt protejate prin normele de drept penal.

20. Referitor la pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 253¹ din Codul penal din 1969 a prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, Curtea reține că acestea din urmă garantează dreptul părților de acces liber la justiție, precum și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, constituind valorificarea explicită a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dreptul de acces liber la justiție presupune dreptul oricărei persoane de a se adresa instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor și a intereselor sale legitime. De asemenea, dreptul la un proces echitabil presupune asigurarea unor principii fundamentale, precum contradictorialitatea și egalitatea armelor, care presupun ca fiecare dintre părți să dispună de posibilități suficiente, echivalente și adecvate de a-și susține apărările, fără ca vreuna dintre ele să fie defavorizată în raport cu cealaltă. La rândul său, art. 6 din Convenție, referitor la dreptul la un proces echitabil, obligă statele membre la asigurarea prin legislația națională a unor garanții procesuale precum egalitatea armelor, contradictorialitatea, motivarea hotărârilor pronunțate, publicitatea procesului, soluționarea acestuia într-un termen rezonabil, prezumția de nevinovăție și asigurarea dreptului la apărare.

21. Cu privire la pretinsa încălcare prin textul criticat a prezumției de nevinovăție, prevăzută la art. 23 alin. (11) din Legea fundamentală, Curtea constată că aceasta implică considerarea suspectului sau a inculpatului ca nevinovat până la soluționarea definitivă a cauzei penale. Așa fiind, prezumția de nevinovăție constituie „un suport” al drepturilor procesuale acordate suspectului sau inculpatului și, în mod special, al dreptului la apărare. Această prezumție asigură, în mod special, premisele respectării principiului egalității armelor, întrucât permite suspectului sau, după caz, inculpatului să se situeze, pe tot parcursul procesului penal, pe o poziție de egalitate cu celelalte părți, dar și premisele respectării dreptului la apărare, persoana urmărită sau judecată penal fiind protejată împotriva unui eventual verdict de culpabilitate care nu a fost stabilit în mod legal.

22. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin textul criticat, a dreptului la apărare, reglementat la art. 24 din Constituție, Curtea constată că acesta conferă oricărei părți implicate într-un proces, potrivit intereselor sale și indiferent de natura procesului, posibilitatea de a utiliza toate mijloacele prevăzute de lege pentru a invoca în apărarea sa fapte sau împrejurări. Acest drept presupune participarea la ședințele de judecată, folosirea mijloacelor de probă, invocarea excepțiilor prevăzute de legea procesual penală, exercitarea oricăror altor drepturi procesual penale și posibilitatea de a beneficia de serviciile unui apărător.

23. Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției vizează asigurarea unor drepturi fundamentale în contextul desfășurării procesului penal, în timp ce textul criticat reprezintă o normă de drept penal substanțial, de incriminare a faptelor de conflict de interese, în condițiile prevăzute de legiuitor la art. 253¹ din Codul penal din 1969. Prin urmare, nu poate fi reținută încălcarea prin textul criticat a dispozițiilor art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (11) și art. 24 din Constituție.

24. Referitor la încadrarea funcției deținute de autoarea excepției de neconstituționalitate în momentul săvârșirii infracțiunii de conflict de interese, prevăzută la art. 253¹ din Codul penal din 1969, în categoria funcționarilor publici în sensul dispozițiilor art. 147 din același cod sau în cel al prevederilor Legii nr. 188/1999, Curtea reține că aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de interpretare și aplicare a legii, atribuție ce revine, în mod exclusiv, instanțelor de judecată.

*) Decizia nr. 717 din 29 octombrie 2015 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 23 martie 2016.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Oltea Șerban Pârâu în Dosarul nr. 65.643/299/2014 al Judecătoriai Sectorului 1 București și constată că dispozițiile art. 253¹ din Codul penal din 1969 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Judecătoriai Sectorului 1 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 16 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 76

din 23 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Parohia Reformată din Blaj în Dosarul nr. 829/57/2014 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 767D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde, pentru partea Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare pentru Viticultură și Vinificație din Blaj, domnul avocat Constantin Ghizdavăț, în calitate de apărător ales, cu delegație depusă la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent învederează Curții că autorul excepției a transmis la dosar concluzii scrise prin care susține admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului părții Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare pentru Viticultură și Vinificație din Blaj. Acesta solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, pentru argumentele expuse în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că își mențin valabilitatea cele statuate în jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea nr. 7/2015 din 24 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 829/57/2014, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Parohia Reformată Blaj într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată, în esență, că textul de lege criticat pune într-o poziție dezavantajoasă intimatul căruia, ca urmare a admiterii recursului părții adverse, i se respinge acțiunea, dar nu i se deschide calea contestației în anulare atunci când apărările sale prezentate cu prilejul judecării recursului nu au fost analizate. Astfel, este rupt echilibrul impus de principiul egalității armelor în proces, de vreme ce intimatul care nu a obținut o „satisfacție echitabilă” nu are posibilitatea să invoce omisiunea de a-i fi fost analizate apărările. Precizează că, odată reglementată o cale extraordinară de atac, dreptul la un proces echitabil trebuie garantat în aceeași măsură părților implicate în litigiu, pentru a fi respectat principiul egalității armelor. Dreptul de a invoca „omisiunea cercetării motivelor” este un drept garantat pentru ambele părți, nefiind justificată reglementarea unei căi de atac doar pentru recurent. Mai arată că intimatului căruia nu i-au fost analizate toate apărările i se încalcă dreptul la un proces echitabil și din perspectiva motivării hotărârii. Menționează că,

în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale implică în sarcina instanțelor de fond obligația de a proceda la un examen efectiv al tuturor argumentelor și mijloacelor de probă ale părților.

8. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că posibilitatea ca intimatul din recurs să promoveze o contestație în anulare pentru faptul că nu i s-a acordat de către instanța de recurs posibilitatea de a formula apărări în recurs ar readuce în discuție, într-o cale de atac extraordinară, chestiuni de fond care ar afecta tocmai caracterul excepțional al situațiilor ce pot forma obiectul acestei căi de atac, ceea ce este contrar intenției legiuitorului.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile orale și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 318 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865, care au următoarea redactare: *„Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație (...) când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare”*.

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse la art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție* și art. 148 alin. (2) potrivit căruia, ca urmare a aderării la Uniunea Europeană, prevederile tratatelor constitutive ale acesteia, precum și celelalte reglementări europene cu caracter obligatoriu au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare. Se invocă, de asemenea, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil, precum și, în mod generic, prevederile Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă, pentru început, că, deși Codul de procedură civilă din 1865 a fost abrogat prin Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 15 iulie 2010, textul de lege criticat regăsindu-se, în prezent, în art. 503 alin. (2) pct. 3 din Codul de procedură civilă din 2010, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, excepția de neconstituționalitate ridicată întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de Legea nr. 47/1992, având în vedere

prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, potrivit căroră *„dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silitate începute după intrarea acestuia în vigoare”*, și ținând cont de cele statuate de instanța de contencios constituțional prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căroră sintagma *„în vigoare”* din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

15. În continuare, Curtea observă că textul de lege criticat reglementează unul dintre motivele care pot justifica introducerea contestației în anulare, cale extraordinară de atac, prin care, în anumite cazuri expres prevăzute de lege și în condițiile impuse prin aceasta, instanța care a pronunțat hotărârea atacată este chemată să o anuleze și să procedeze la o nouă judecată.

16. Critica de constituționalitate formulată în cauza de față vizează ipoteza hotărârilor instanțelor de recurs care pot fi atacate cu contestație în anulare în situația în care instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare. Din textul de lege criticat rezultă că acesta se adresează exclusiv recurentului, această împrejurare determinându-l pe autorul excepției să susțină că este nesocotit principiul egalității armelor în proces, ca o componentă a dreptului la un proces echitabil, de vreme ce intimatul care nu a obținut o „satisfacție echitabilă” nu are posibilitatea ca, în virtutea acestui text de lege, să invoce omisiunea de a-i fi analizate apărările.

17. Față de critica astfel formulată, Curtea observă că, prin Decizia nr. 572 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008, a statuat că este neîntemeiată susținerea potrivit căreia ar fi încălcat dreptul la apărare prin faptul că textul de lege criticat nu îi permite unei părți să atace cu contestație în anulare hotărârea instanței de recurs întrucât nu a avut calitatea de recurent. Curtea a reținut, cu acel prilej, că recurentul este singurul care are interesul de a ataca pe calea contestației în anulare specială hotărârea pronunțată în recurs, pentru motivul că instanța a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare invocate. Curtea a apreciat că, altminteri, s-ar ajunge în situația illogică în care intimatul ar susține, contrar propriilor interese, motivele invocate de recurent în cererea sa.

18. Un raționament asemănător este aplicabil și în ce privește critica de neconstituționalitate adusă în cauza de față prevederilor art. 318 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865. Astfel, Curtea observă că lipsa din cuprinsul textului de lege criticat a posibilității intimatului de a utiliza calea extraordinară a contestației în anulare pentru ipoteza în care nu i-au fost examinate apărările formulate cu prilejul soluționării recursului nu poate fi echivalată cu situația în care nu au fost analizate de către instanță unul sau mai multe dintre motivele de recurs. O asemenea variantă s-ar constitui într-un recurs la recurs, inadmisibil în configurația proiectată de legiuitorul român pentru căile de atac, ordinare și extraordinare. Rațiunea pentru care nu a fost instituit și în beneficiul intimatului dreptul de a

formula contestație în anulare ca urmare a neanalizării de către instanță a apărărilor formulate de acesta în cursul soluționării recursului rezidă chiar în necesitatea asigurării exigențelor unui proces echitabil, desfășurat într-un termen rezonabil, care să fie susceptibil de a se finaliza cu o soluție judicioasă, pronunțată de o instanță independentă și imparțială. Or, eventuala exercitare de către intimat a unei astfel de contestații, pentru motivul menționat, ar conduce la o relativizare a autorității hotărârilor judecătorești, precum și la o incertitudine cu privire la finalizarea procesului, care este conceput ca o succesiune de etape procesuale și de acte procedurale riguros înlănțuite, astfel organizate încât să ofere eficiență actului de justiție.

19. În ce privește pretinsa încălcare a art. 16 din Legea fundamentală, nici aceasta nu poate fi reținută, întrucât recurentul și intimatul nu se află în situații juridice identice din perspectiva interesului pe care îl pot avea în promovarea contestației în anulare. Astfel, intimatului nu îi este prevăzută prin lege posibilitatea de a formula contestație în anulare pentru motivul cuprins la art. 318 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865, dar poate uza de această cale extraordinară de atac în ipoteza în care situația sa se circumscrie celorlalte cazuri de contestație în anulare prevăzute de lege, respectiv când procedura de citare nu a fost legal îndeplinită, când hotărârea a fost dată de judecători cu încălcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență sau când dezlegarea dată de instanța de recurs este rezultatul unei greșeli materiale.

20. De altfel, dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, prin mai multe decizii, dintre care pot fi menționate, exemplificativ, Decizia nr. 387 din 30 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.041 din 10 noiembrie 2004, și Decizia nr. 71 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 27 ianuarie 2009, prin care Curtea a respins excepțiile de neconstituționalitate invocate ca neîntemeiate, reținând, printre altele, că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 21 din Constituție. În acest sens, Curtea a statuat că, de vreme ce legiuitorul este suveran în a reglementa în mod diferit, în situații diferite, accesul la o cale ordinară de atac, fără ca prin aceasta să fie afectat liberul acces la justiție, *a fortiori* o atare concluzie se impune atunci când în discuție este

accesul la o cale extraordinară de atac, care, prin definiție, are caracter de excepție, și deci poate fi valorificată numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege. În caz contrar există riscul producerii unor perturbări majore ale stabilității și securității raporturilor juridice.

21. De asemenea, Curtea a mai avut în vedere și dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, precum și pe cele ale art. 129 din Legea fundamentală, care prevede că, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, texte constituționale care atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac.

22. În același sens sunt și Decizia nr. 557 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 4 decembrie 2014, sau Decizia nr. 646 din 14 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 31 iulie 2012.

23. În ce privește invocarea art. 148 alin. (2) din Constituție, cu referire la dispozițiile Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în ansamblul său, Curtea observă că, în jurisprudența sa, a statuat că dispozițiile acestui document internațional sunt, de principiu, aplicabile în controlul de constituționalitate „în măsura în care asigură, garantează și dezvoltă prevederile constituționale în materia drepturilor fundamentale, cu alte cuvinte, în măsura în care nivelul lor de protecție este cel puțin la nivelul normelor constituționale în domeniul drepturilor omului”. În acest sens sunt Decizia nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010, sau Decizia nr. 339 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 704 din 18 noiembrie 2013. Or, în cauza de față, autorul excepției nu a individualizat anumite prevederi din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene care să susțină că ar fi încălcate. În aceste condiții, dispozițiile constituționale ale art. 148 alin. (2) nu prezintă relevanță în cauză.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Parohia Reformată din Blaj în Dosarul nr. 829/57/2014 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 318 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2016 al Companiei Naționale „Romtehnica” — S.A., aflată în coordonarea Ministerului Apărării Naționale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2016 al Companiei Naționale „Romtehnica” — S.A., aflată în coordonarea Ministerului Apărării Naționale, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul apărării naționale,
Mihnea Ioan Motoc
Ministrul muncii, familiei,
protecției sociale
și persoanelor vârstnice,
Dragoș-Nicolae Pîslaru
p. Ministrul finanțelor publice,
Daniela Pescaru,
secretar de stat

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

Operatorul economic: Compania Națională „Romtehnica” — S.A.

Sediul/Adresa: Bd. Timișoara nr. 5C, sectorul 6, București

Cod unic de înregistrare 472771

BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2016

— mii lei —

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent (2016)
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	66.892
	1	VENITURI TOTALE din exploatare, din care:	2	14.612
	a)	subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
	b)	transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	52.280
	3	Venituri extraordinare	6	
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	62.836
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	11.512
	A.	cheltuieli cu bunuri și servicii	9	2.564
	B.	cheltuieli cu impozite, taxe și varsăminte asimilate	10	220
	C.	cheltuieli cu personalul, din care:	11	8.262
	C0	Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	5.855
	C1	ch. cu salariile	13	5.185
	C2	bonusuri	14	670
	C3	alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	318
		cheltuieli cu plăți compensatorii aferente disponibilizărilor de personal	16	
	C4	Cheltuieli aferente contractului de mandat și a altor organe de conducere și control, comisii și comitete	17	453
	C5	cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	1.636
	D.	alte cheltuieli de exploatare	19	466
	2	Cheltuieli financiare	20	51.324
	3	Cheltuieli extraordinare	21	0
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	4.056
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	667
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	3.389
	1	Rezerve legale	25	203
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	3.186
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	332
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	1.759
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	1.759
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	
	c)	- dividende convenite altor acționari	34	
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	1.427

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent (2016)
0	1	2	3	4
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	
	a)	cheltuieli materiale	38	
	b)	cheltuieli cu salariile	39	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d)	cheltuieli cu reclama si publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	2.155
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	2.155
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	89
	2	Nr. mediu de salariați total	49	87
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *)	50	5.248
	4	Castigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	4.966
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	168
	6	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	53	
	7	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	939
	8	Plăți restante	55	0
	9	Creanțe restante	56	950

*) Rd.50 = Rd.155 din Anexa de fundamentare nr.2

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

privind aprobarea licenței de concesiune pentru explorare a resurselor de ape geotermale din perimetrul Șimleu Sud, județul Sălaj

Având în vedere art. 13 și art. 21 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Licența de concesiune pentru explorare nr. 19.028/2016 privind explorarea resurselor de ape geotermale din perimetrul Șimleu Sud, județul Sălaj, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea Comercială TRIFAN

PRODCOM — S.R.L., cu sediul în municipiul Zalău, județul Sălaj, cod unic de înregistrare 4986554, în calitate de concesionar.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Aurel Gheorghe

București, 15 aprilie 2016.
Nr. 93.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

pentru aprobarea normelor tehnice de aplicare a măsurilor tranzitorii referitoare la solicitarea, emiterea și monitorizarea utilizării deciziilor privind informațiile tarifare obligatorii în România

Având în vedere prevederile art. 33 și 34 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (*Codul vamal al Uniunii*) și ale art. 19, 20 și 22 din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/2.446 din 28 iulie 2015 de completare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele detaliate ale anumitor dispoziții ale Codului vamal al Uniunii, ținând seama de prevederile art. 16, 17 și 20—23 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a Codului vamal al Uniunii, în conformitate cu prevederile art. 4 din Regulamentul delegat (UE) 2016/341 al Comisiei din 17 decembrie 2015 de completare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele tranzitorii pentru anumite dispoziții din Codul vamal al Uniunii, în cazul în care sistemele electronice relevante nu sunt încă operaționale, și de modificare a Regulamentului delegat (UE) 2015/2.446 al Comisiei, în temeiul dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă normele tehnice de aplicare a măsurilor tranzitorii referitoare la solicitarea, emiterea și monitorizarea utilizării deciziilor privind informațiile tarifare obligatorii în România, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Sub rezerva art. 34 din Codul vamal al Uniunii, deciziile privind informațiile tarifare obligatorii care sunt deja în vigoare la 1 mai 2016 rămân valabile pentru perioada de timp

prevăzută pentru respectivele decizii. O astfel de decizie este obligatorie începând cu 1 mai 2016 atât pentru autoritățile vamale, cât și pentru titularul deciziei.

Art. 3. — Direcția Generală a Vămilelor va aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 mai 2016.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Eugen-Dragoș Doroș

București, 13 aprilie 2016.
Nr. 1.193.

ANEXĂ

NORME TEHNICE

de aplicare a măsurilor tranzitorii referitoare la solicitarea, emiterea și monitorizarea utilizării deciziilor privind informațiile tarifare obligatorii în România

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — Prevederile prezentelor norme tehnice sunt aplicabile la solicitarea, emiterea și monitorizarea utilizării deciziilor privind informațiile tarifare obligatorii în România în perioada tranzitorie cuprinsă între data de 1 mai 2016 și data introducerii primei etape a modernizării sistemului electronic privind informațiile tarifare obligatorii, menționat în anexa la Decizia de punere în aplicare a Comisiei din 29 aprilie 2014 de stabilire a programului de lucru pentru Codul vamal al Uniunii 2014/255/UE.

Art. 2. — În sensul prezentelor norme tehnice, termenii de mai jos au următoarea semnificație:

- a) *ITO* — informație tarifară obligatorie;
- b) *EORI* — numărul de înregistrare și de identificare a operatorilor economici;

c) *EBTI* — baza de date a Comisiei Europene accesibilă pe internet publicului, cuprinzând toate deciziile privind ITO emise de autoritățile vamale din statele membre;

d) *TARIC-RO* — bază de date care conține atât măsuri tarifare și netarifare unionale, cât și naționale, aplicabile la efectuarea operațiunilor de import și export;

e) *taxe la import și alte taxe* — taxe vamale și alte măsuri tarifare prevăzute la import de legislația agricolă sau comercială ori de alte dispoziții ale Uniunii, taxa pe valoarea adăugată și accizele datorate la importul mărfurilor.

Art. 3. — Cererea pentru emiterea unei decizii privind ITO se redactează folosind formularul prevăzut în anexa 2 din Regulamentul delegat (UE) 2016/341 și se comunică pe suport hârtie Direcției Generale a Vămilelor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Art. 4. — (1) Decizia privind ITO emisă de Direcția Generală a Vămilelor se redactează folosind formularul prevăzut în anexa 3 din Regulamentul delegat (UE) 2016/341 și se comunică titularului pe suport hârtie.

(2) Orice eveniment ulterior care ar putea afecta cererea sau decizia inițială se comunică pe suport hârtie între solicitantul, respectiv titularul deciziei privind ITO și Direcția Generală a Vămilelor.

CAPITOLUL II

Condițiile pentru acceptarea cererii pentru emiterea unei decizii privind ITO

Art. 5. — Cererea pentru emiterea unei decizii privind ITO este acceptată de Direcția Generală a Vămilelor dacă sunt respectate prevederile art. 33 alin. (1) din Codul vamal al Uniunii, coroborate cu condițiile prevăzute la art. 11 și art. 19 alin. (1) și (2) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446, la art. 16 alin. (2) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447 și în condițiile următoare:

a) solicitantul și, dacă este cazul, reprezentantul acestuia sunt înregistrați în conformitate cu art. 9 din Codul vamal al Uniunii și numărul EORI este indicat în cerere;

b) cererea este formulată în limba română;

c) în situația în care solicitantul este reprezentat conform art. 18 și 19 din Codul vamal al Uniunii, cererea este însoțită de un exemplar al contractului respectiv, o procură sau orice alt document care atestă împuternicirea pentru statutul de reprezentant vamal.

Art. 6. — (1) Formularul de cerere pentru emiterea unei decizii privind ITO trebuie să includă următoarele date:

a) numele, adresa completă și codul EORI al solicitantului;

b) dacă solicitantul este reprezentat, numele, adresa completă și codul EORI al reprezentantului său;

c) dacă se solicită reemiterea unei decizii privind ITO, numărul de referință al acesteia, începutul valabilității și codul din nomenclatura vamală;

d) nomenclatura vamală în care urmează a se încadra mărfurile, marcând cu „x” o singură casetă din cele enumerate. Nomenclaturile indicate sunt următoarele:

(i) Nomenclatura combinată (NC), care determină clasificarea tarifară a mărfurilor în Tariful vamal al Uniunii utilizând coduri de 8 cifre;

(ii) Nomenclatura TARIC, care reflectă măsurile tarifare și netarifare din Uniune, cum ar fi suspendările tarifare, contingentele tarifare, taxele antidumping etc., utilizând coduri de 10 cifre. Acestor coduri li se pot adăuga, de asemenea, coduri adiționale și coduri adiționale naționale TARIC începând cu a 11-a cifră;

(iii) Nomenclatura pentru restituiri, care se referă la nomenclatura produselor agricole pentru restituiri la export.

Dacă nomenclatura nu se regăsește în listă, se precizează nomenclatura care interesează pe solicitant.

e) dacă este sau nu avută în vedere o operațiune de import sau de export în care se intenționează utilizarea deciziei privind ITO, marcând cu „x” rubrica corespunzătoare;

f) în mod facultativ, codul de nomenclură vamală la care solicitantul se așteaptă ca mărfurile să fie clasificate;

g) descrierea amănunțită a mărfurilor care să permită identificarea lor și determinarea încadrării în nomenclatura vamală. Aceasta trebuie să cuprindă și compoziția mărfurilor și metodele de examinare folosite pentru stabilirea acesteia, în cazul în care încadrarea depinde de acest lucru;

h) orice informații pe care solicitantul dorește să le păstreze confidențiale, inclusiv marca comercială și numărul modelului mărfurilor. În anumite cazuri, inclusiv în cele în care se furnizează eșantioane, Direcția Generală a Vămilelor poate să facă fotografiile (de exemplu, ale eșantionelor prezentate). Solicitantul trebuie să precizeze clar dacă astfel de fotografii, rezultate ale analizelor etc., în ansamblu sau parțial, trebuie să fie tratate ca fiind confidențiale. Orice astfel de informații, care nu sunt considerate confidențiale, vor fi publicate în baza de date EBTI destinată publicului și vor putea fi accesate pe internet.

i) eșantioanele, fotografiile, planurile, cataloagele, broșurile sau orice alte documente disponibile care pot ajuta Direcția Generală a Vămilelor la stabilirea încadrării corecte a mărfurilor în nomenclatura vamală, marcând cu „x” rubricile corespunzătoare. Toate materialele și documentele indicate se atașează ca anexe;

j) indicarea, prin marcarea cu „x” a rubricii corespunzătoare, dacă solicitantul a cerut sau a primit o decizie privind ITO pentru mărfuri identice sau similare celor descrise în caseta „Descrierea mărfurilor” sau în caseta „Denumire comercială și informații suplimentare”. În caz afirmativ, trebuie completate și următoarele informații:

(i) țara în care a fost depusă cererea;

(ii) locul în care a fost depusă cererea;

(iii) data la care autoritatea vamală competentă, menționată la art. 22 alin. (1) al treilea paragraf din Codul vamal al Uniunii, a primit cererea;

(iv) numărul de referință al deciziei privind ITO pe care solicitantul a primit-o deja;

(v) data la care începe valabilitatea deciziei privind ITO;

(vi) codul de nomenclură indicat pe decizia privind ITO.

k) indicarea, prin marcarea cu „x” a rubricii corespunzătoare, dacă solicitantul are cunoștință de faptul că au fost emise decizii privind ITO în favoarea altor titulari pentru mărfuri identice sau similare celor descrise de acesta în caseta „Descrierea mărfurilor” sau în caseta „Denumire comercială și informații suplimentare”. Informațiile cu privire la deciziile privind ITO existente pot fi consultate în baza de date publică EBTI disponibilă pe internet.

În caz afirmativ, următoarele elemente suplimentare sunt opționale:

(i) țara emitentă;

(ii) numărul de referință al deciziei privind ITO despre care solicitantul are cunoștință;

(iii) data la care începe valabilitatea deciziei privind ITO;

(iv) codul de nomenclură indicat în decizia privind ITO.

(2) Cererea pentru emiterea unei decizii privind ITO se datează și se semnează de persoana care o depune, precizându-se funcția deținută de semnatar. Prin semnarea și depunerea cererii se consideră că solicitantul este de acord ca toate datele din decizie, inclusiv orice fotografii, imagini și broșuri, cu excepția informațiilor confidențiale, să fie făcute publice în baza de date EBTI disponibilă pe internet.

CAPITOLUL III

Termene pentru luarea unei decizii privind ITO

Art. 7. — În termen de 30 de zile de la data primirii, Direcția Generală a Vămilelor comunică solicitantului faptul că cererea a fost acceptată sau condițiile care nu sunt întrunite pentru acceptarea acesteia. În situația din urmă, un nou termen de 30 de zile curge de la data la care solicitantul comunică informațiile necesare pentru ca cererea să fie acceptată.

Art. 8. — (1) Direcția Generală a Vămilelor comunică solicitantului decizia privind ITO în termen de 120 de zile de la data la care cererea a fost acceptată.

(2) Termenul prevăzut la alin. (1) se prelungește corespunzător prevederilor art. 13 și 20 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446 în situațiile în care Direcția Generală a Vămilelor:

a) constată că este necesar ca solicitantul să furnizeze informații suplimentare pentru luarea unei decizii;

b) constată că pentru luarea deciziei este necesară consultarea unei autorități competente din alt stat membru;

c) dispune efectuarea sau este informată de unitățile din subordine sau de alte autorități competente că sunt efectuate investigații, ca urmare a existenței unor motive serioase de suspectare a încălcării legislației vamale;

d) este notificată de Comisia Europeană cu privire la suspendarea procesului de luare a deciziilor ITO.

(3) Solicitantul este informat de Direcția Generală a Vămilelor cu privire la prelungirea termenului pentru luarea unei decizii în termen de 30 zile de la data constatării uneia din situațiile prevăzute la alin. (2). Informarea conține motivele prelungirii termenului, cu excepția situației în care divulgarea motivului prevăzut la alin. (2) lit. c) ar putea compromite investigațiile.

CAPITOLUL IV

Emiterea și efectele juridice ale deciziei privind ITO

Art. 9. — (1) Direcția Generală a Vămilelor emite decizia privind ITO în conformitate cu notele și cerințele în materie de date prevăzute în titlurile I și II din anexa A la Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446, adaptate la formularul prevăzut în anexa 3 din Regulamentul delegat (UE) 2016/341.

(2) Mărfurile trebuie descrise în decizia privind ITO cu suficiente detalii pentru a permite recunoașterea lor fără niciun dubiu și stabilirea cu ușurință a unei legături între acestea și mărfurile prezentate pentru vămuire, în scopul facilitării și simplificării controlului vamal. Descrierea mărfurilor nu trebuie să conțină detalii pe care solicitantul le-a marcat drept confidențiale în cererea ITO.

Art. 10. — În aplicarea art. 20 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447, dacă sunt îndeplinite formalitățile vamale de titularul unei decizii privind ITO sau în numele său, pentru mărfuri care fac obiectul deciziei privind ITO, aceasta se atașează la declarația vamală. În caseta 44 a declarației vamale se menționează:

a) codul de document atribuit deciziei privind ITO în baza de date TARIC-RO;

b) numărul de referință al deciziei privind ITO.

Art. 11. — (1) Sub rezerva art. 34 din Codul vamal al Uniunii, decizia privind ITO este valabilă pe o perioadă de trei ani de la data de începere a valabilității indicată în decizie.

(2) Prevederile alin. (1) și ale art. 10 se aplică și în cazul reemiterii unei decizii privind ITO.

CAPITOLUL V

Utilizarea prelungită a deciziei privind ITO

Art. 12. — (1) În cazul în care Direcția Generală a Vămilelor decide, în urma cererii formulate de titular și în condițiile și termenele prevăzute la art. 34 alin. (9) din Codul vamal al Uniunii, să acorde o perioadă de utilizare prelungită a unei decizii privind ITO care a fost revocată sau care a încetat să mai fie valabilă, notifică titularului o nouă decizie de utilizare prelungită a deciziei privind ITO în care sunt indicate, în plus față de decizia privind ITO inițială:

a) data de sfârșit a valabilității deciziei privind ITO inițiale și codul atribuit de sistemul EBTI la momentul revocării sau încetării valabilității;

b) data de sfârșit a perioadei de utilizare prelungită.

(2) Modelul notificării este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentele norme tehnice.

(3) În notificarea deciziei de utilizare prelungită a deciziei privind ITO, Direcția Generală a Vămilelor indică:

a) titularul deciziei privind utilizarea prelungită a ITO;

b) numărul de referință a deciziei de utilizare prelungită a deciziei privind ITO;

c) data de sfârșit a valabilității deciziei privind ITO inițială;

d) codul atribuit de sistemul EBTI la momentul revocării sau încetării valabilității;

e) data de sfârșit a perioadei de utilizare prelungită;

f) cantitatea maximă de mărfuri care poate fi vămuită în perioada de utilizare prelungită;

g) statul membru sau statele membre în care mărfurile pot fi vămuite în perioada de utilizare prelungită.

h) codul de document atribuit notificării în baza de date TARIC-RO.

(4) Dacă sunt îndeplinite formalitățile vamale de titularul unei decizii de utilizare prelungită a deciziei privind ITO sau în numele său, aceasta se atașează la declarația vamală. În caseta 44 a declarației vamale se menționează:

a) codul de document atribuit deciziei de utilizare prelungită a deciziei privind ITO și codul de document atribuit notificării în baza de date TARIC-RO;

b) numărul de referință al deciziei de utilizare prelungită a deciziei privind ITO și numărul de înregistrare la Direcția Generală a Vămilelor al notificării.

(5) Biroul vamal la care se prezintă o decizie de utilizare prelungită a deciziei privind ITO ia următoarele măsuri:

a) operează pe versoul notificării referințele declarației vamale și cantitatea înscrisă în aceasta pentru care s-a acordat utilizarea prelungită;

b) în situația în care decizia de utilizare prelungită a deciziei privind ITO este emisă de Direcția Generală a Vămilelor și este valabilă și pe teritoriul altor state membre sau este emisă de o autoritate vamală din alt stat membru și este valabilă și pe teritoriul României, ia măsurile necesare, dacă este cazul, de constituire a unei garanții. Garanția se constituie în cazul în care taxele la import și alte taxe prevăzute pentru codul de nomenclatură la care se clasifică în prezent mărfurile sunt mai mari decât taxele la import și alte taxe prevăzute la codul de nomenclatură indicat în decizia de utilizare prelungită a deciziei privind ITO. Cuantumul garanției este egal cu diferența acestor taxe;

c) informează de îndată Direcția Generală a Vămilelor cu privire la titularul deciziei și cantitatea de mărfuri înscrisă în declarația vamală, furnizând, atunci când este cazul, și o copie a deciziei de utilizare prelungită a deciziei privind ITO emisă de o autoritate vamală din alt stat membru și valabilă pe teritoriul României;

d) ia măsurile necesare de regularizare a situației cu privire la garanția constituită potrivit lit. b), de îndată și în conformitate cu răspunsul comunicat de Direcția Generală a Vămilelor în urma informării sale potrivit lit. c).

(6) Direcția Generală a Vămilelor, ca urmare a informării sale de către biroul vamal, potrivit alin. (5) lit. c), ia următoarele măsuri:

a) inițiază de îndată procedura de consultare a autorităților vamale competente din statele membre în care este emisă și/sau valabilă decizia de utilizare prelungită a deciziei privind ITO, informându-le cu privire la cantitatea utilizată în declarația vamală și solicitând informații cu privire la existența disponibilului cantității utilizate și la dreptul titularului de a utiliza decizia pe teritoriul României;

b) informează biroul vamal cu privire la dreptul titularului de a utiliza prelungit decizia privind ITO, în conformitate și de îndată ce primește răspunsul autorităților consultate.

CAPITOLUL VI

Monitorizarea deciziilor privind ITO

Art. 13. — Monitorizarea utilizării deciziilor privind ITO și a deciziilor de utilizare prelungită a deciziilor privind ITO se efectuează periodic de Direcția Generală a Vămilelor. Rezultatele monitorizării sunt luate în considerare în cadrul activității de control ulterior acordării liberului de vamă, în conformitate cu art. 48 din Codul vamal al Uniunii.

Art. 14. — În scopul monitorizării utilizării prelungite, titularii deciziilor de utilizare prelungită a deciziilor privind ITO emise de Direcția Generală a Vămilelor transmit acesteia, în termen de 10 zile de la data de sfârșit a valabilității acestora, următoarele informații:

a) numărul de referință al deciziei de utilizare prelungită a deciziei privind ITO;

b) statele membre în care au beneficiat de utilizarea prelungită a deciziei;

c) numărul de referință al declarațiilor vamale aferente mărfurilor care au beneficiat de utilizarea prelungită a deciziei;

d) cantitățile utilizate corespunzător fiecărei declarații vamale.

CAPITOLUL VII

Dreptul la o cale de atac

Art. 15. — (1) Împotriva deciziei privind ITO, titularul acesteia poate introduce o acțiune în contencios administrativ, cu respectarea procedurii prealabile la Direcția Generală a Vămilelor, în condițiile și termenele prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul în care solicitantul a depus o cerere pentru a obține o decizie privind ITO și nu a obținut o decizie privind cererea respectivă în termenul legal.

*ANEXĂ**la normele tehnice*

Antetul oficial al Direcției Generale a Vămilelor

Nr. înregistrare ...../data .....

NOTIFICARE**privind emiterea deciziei de utilizare prelungită a deciziei privind ITO**

Titularul deciziei privind utilizarea prelungită a ITO	
Numărul de referință al deciziei de utilizare prelungită a deciziei privind ITO	
Data de sfârșit a valabilității deciziei privind ITO inițială	
Codul atribuit de sistemul EBTI la momentul revocării sau încetării valabilității	
Data de sfârșit a perioadei de utilizare prelungită	
Cantitatea maximă de mărfuri care poate fi vămuită în perioada de utilizare prelungită ¹	
Statul membru sau statele membre în care mărfurile pot fi vămuite în perioada de utilizare prelungită	
Codul de document atribuit notificării în baza de date TARIC-RO	

NOTĂ:

Împotriva deciziei de utilizare prelungită a deciziei privind ITO, titularul acesteia poate introduce o acțiune în contencios administrativ, cu respectarea procedurii prealabile la Direcția Generală a Vămilelor, în condițiile și termenele prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Numele și funcția persoanei care semnează,

.....

Semnătură și ștampilă,

.....

¹ Cantitățile de mărfuri pentru care se efectuează formalități vamale se înscriu pe versoul notificării de biroul vamal competent pentru plasarea mărfurilor sub regim vamal.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

